

SOCIAL WASTE

στη γιορτή
της ουτοπίας

ΕΚΛ.

SOCIAL WASTE

Το άλμπουμ «Στη διορτή της ουτοπίας» είναι αφιερωμένο στην μνήμη του Παύλου (κι)λά Ρ) που δολοφονήθηκε από τους νεοναζί.

1. Στη διορτή της ουτοπίας

Στίχοι, παρουσίαση: Λεωνίδας **Παραγωγή:** DXR, Χρήστος **Μπάσο:** Στέλιος Μπότσαρης **Scratch:** DJ Stigma

2. Φράουλες στη μανωλάδα

Στίχοι: Λεωνίδας **Παρουσίαση:** Γιάννης, Λεωνίδας, Ανιάτος **Παραγωγή:** Ανιάτος **Scratch:** Βαγγέλης (DST8)

3. Τον κόσμο τα λιμάνια

Στίχοι: Λεωνίδας **Παρουσίαση:** Λεωνίδας, Χρήστος **Παραγωγή:** Michael Lener **Λάφτα:** Γιώργης Νίκας (Αποστάτης)

4. Για να νικήσουν

Στίχοι: Λεωνίδας **Παρουσίαση:** Λεωνίδας, Γιάννης, Πολύτροπος, Παρίας, Ανιάτος **Παραγωγή:** Γιάννης
Κρητικό λαούτο, μαντολίνο, ακορντεόν: Γιάννης **Μπάσο:** Απών

5. 2011 (Στο cabaret "La belle Grèce")

Στίχοι: Λεωνίδας **Παρουσίαση:** Λεωνίδας, Ανιάτος **Παραγωγή, Κιθάρα:** Γιάννης

6. Μεσ στο κρασί μου βλέπω θάλασσες

Στίχοι: Λεωνίδας **Παρουσίαση:** Λεωνίδας, Χρήστος, Γιώργης Νίκας (Αποστάτης) **Παραγωγή, κλαρίνο, λάφτα, μπεντίρ:** Γιώργης Νίκας (Αποστάτης)

7. Kasbah

Στίχοι: Νίκος Καββαδίας **Παρουσίαση:** Λεωνίδας **Παραγωγή:** Γιάννης, Απών
Κρητικό λαούτο, ακορντεόν, κιθάρα: Γιάννης **Μπάσο:** Απών

Μίξη και μάστερ έγιναν στο Chameleon Lab από τον Απών εκτός από τα 1,3,6 που έγιναν από τον DJ Stigma στο Studio GroundZero.

Τα κομμάτια ηχογραφήθηκαν στα studios: Εργαστήρι ήχου Δεξαμενή, Εστία, Μουσικό χαλί, Chameleon Lab και SP08.

Στην Εστία ηχολήφια έκανε ο Jumi. Ευχαριστούμε τον b-face για τη συμβολή του στη διαμόρφωση του τραγουδιού Kasbah.

Το εξώφυλλο είναι η τοιχογραφία "El hombre controlador del universo" του Ντιέγκο Ριβέρα, από το Palacio de Bellas Artes στην Πόλη του Μεξικού.

Επιμέλεια/Artwork Οικονομάκης Ι.

socialwaste.org

fb.com/Social.Waste.Official

youtube.com/infoatsocialwastecom

soundcloud.com/social-waste

Στη χιορτή της ουτοπίας

• Θίλιας και Φλωρεντία 2012

Όσο σιμώνω μακραίνει κι έτσι ποτέ δεν τη φτάνω
Άπιαστη, ωραία ουτοπία - καλά τα λέει ο Γκαλεάνο
Μα όταν γιορτάζει καινούριους δρόμους μου τάζει
Κι αρχίζω πάλι να πιστεύω πως ο κόσμος αλλάζει
Κι αμφισβητώ τον Κεμάλ, αμφισβητώ και το Μάνο
Στέκω στις μύτες των ποδιών αλλά και πάλι δε φτάνω
Είν' το παιχνίδι παλιό κι αν θες το νόημα να βρούμε
Πρέπει λιγάκι ακόμα ψηλότερα να σηκωθούμε
Οι ποιητές μας τα 'χουν πει, του παιχνιδιού τους κανόνες
Τους έχουν γράψει με πορφυρή μελάνη οι αιώνες
Όπως και τότε στη Χιλή, θα 'τανε once de Setiembre
Κι είπες χαλάλι, και hasta la victoria siempre
'Η σαν και τώρα που μου 'παν πως σ' είδανε στην Ινδία
Μάζευες ήλιο κι αέρα μ' όλη την ξυπολυταρία
'Η με ένα κόκκινο μπερέ σ' είχανε δει μια φορά
'Ησουν λέξη στο στόμα του Thomas Sankara
Κι ακόμα τώρα σε βλέπουν κι όλο τον κόσμο ρωτάνε
Οι Δον Κιχότοι κι οι Σάντσοι που πάνε;
Γίνεσαι μάϊσα σελήνη, νύχτα χαράξεις πορεία
Και την ημέρα αφήνεις και ταξιδεύουμε στ' αστέρια

Θα 'τανε κάποια Κυριακή, κάποια Δευτέρα
Σε κάποιο ποιήμα του Λόρκα, στους πίνακες του Ριβέρα
Στη θάλασσα του Χικμέτ, στα λόγια του Γκαλεάνο
Και πριν καλά-καλά σε βρω πάντα σε χάνω
Θα 'τανε καθημερινή, μπορεί και αργία
Πλακάτ, πανό, «κράτος κλειστόν» και απεργία
Σε κάποιο στίχο του Άκη Πάνου, ή του Ρασούλη που φωνάζει
Κι όμως αλλάζει Κεμάλ, κι όμως αλλάζει

Σ' έχω γυρέψει καιρό, πήρα από πίσω τα ίχνη
Σ' έψαξα μέχρι την Τσιάπας, αντάρτες μες στην ομίχλη
Στο Σύνταγμα στην πλατεία σε ψηλαφίσαν μιλιούνια
Και πιο πριν στην Ιβηρική, plazas del Sol και Catalunya
Στο Μισίρι και στο Τούνεζι ήσουν φλόγα και φως
Στο Μεξικό σε βγάλανε #YoSoy132
Ρίχνει τα πέπλα η Σαλώμη, το κεφάλι στο πιάτο
Μα δε μασάει, αντιστέκεται το precariato
Εργάτες στη Χαλβουργία, απεργία cabrones!
Και ανθρακωρύχοι στην Asturias, "... hasta los cojones"
Φοιτητές στο Σαντιάγκο και στο Μοντρεάλ
Γιατί η παιδεία είναι αγαθό δημόσιο και δωρεάν
Στην Αργεντίνια οδοφράγματα σαν τον παλιό καιρό
Στην Cochabamba δεν πουλιέται ρε κουφάλες το νερό
Σαν Μάη του '68 χρόνια να 'ρθεις σε περιμένω
Σαν τραγούδι του Oscar Chavez απαγορευμένο
'Ησουν βιβλίο που το βάλαν φυλακή στην Τουρκία
Και ανταποκριτής νεκρός στη Χομς στη Συρία
Αλλού σε λένε Ζαπάτα κι αλλού Τουπακ Κατάρι
Αλλού Σαντίνο, αλλού Τσε, και στην Ελλάδα Άρη

φράουλες, στη Μανωλάδα

Και ποιος τη χάρη μας τώρα, πέρασε η μπόρα
Αφού μας το πε ο Σαμαράς τι θέλεις τώρα;
Σου λέω έρχονται, αριβάρουν σε λιγάκι
Οι τράπεζες του Βενιζέλου, η «ανάπτυξη» του Χατζηδάκη
Μετά την Ολυμπιακή και τον ΟΤΕ,
Στρώστε χαλί και φτάνουν οι επενδυται
Να 'τα καλώς τα τα παιδιά τι να τους φέρουμε
ΟΠΑΠ, ΔΕΗ και ύδωρ τους προσφέρουμε
Κι αν τύχει και ανακαλύψουν και πετρέλαιο
Τότε χαιρέτα μου φίλε τον πολυέλαιο
Όπως και στη Χαλκιδική και το Στρατόνι
«μας τρέφει, τρέφεται από μας και μας σκοτώνει»
Κι εσύ που βγαίνεις μες στο δρόμο και φωνάζεις
Σε δέρνουνε μην τους επενδυτές τρομάξεις
Αφού σε σπρώξανε πρώτα στην ανεργία
Τώρα σου αλλάζουν τη δουλειά με τη δουλειά
Και θα δουλεύεις 6 και 7 ημέρες
Θα 'ναι ίδιες οι Κυριακές με τις Δευτέρες
Και για χαλκά σου 'χουν περάσει το μισθό σου
Χόρευε αρκούδα για τα 500 ευρώ σου
Μας κατευθύνουν καναλάρχεις και εκδότες
Μας θέλουν φρόνιμους να κάνουμε τις κότες
Οι εφοπλιστές στα παρασκήνια σιγοντάρουν
Και οι βουλευτές μες στη βουλή μας σαμποτάρουν

Και μου θυμίζει η Ελλάδα
Φράουλες στη Μανωλάδα
Όσο αντέχεις μαζεύεις
Κι ύστερα βουρ στον Καϊάδα
Οι επιστάτες φυλάνε
Κι οι αφέντες καλοπερνάνε
Οι μπάτσοι μας κυνηγάνε
Κι όλο βαράνε, βαράνε

Όταν τα ζώα στη φάρμα ποιούν τη νήσσα
Όλα είναι ίσα αλλά κάποια είναι πιο ίσα
Κι όταν τρελαίνονται και κάνουν φασαρία
Ξύλο και photoshop κερνάει η αστυνομία
Είναι αήττητη η βλακεία η μεγάλη
Του χρυσαυγίτη τα σκατά μες στο κεφάλι
Σε τούτη τη μεταπολίτευση τη δεύτερη
Με την κυβέρνηση τη νεοφιλελεύθερη
Σου πετσοκόψαν το μισθό και σ' απολύσανε
Σε τρία χρόνια τρεις φορές σε ξεπουλήσανε
Έφυγε αλλού να βρει δουλειά η Ιφιγένεια
και θυσιάσαν στους φασίστες την ιθαγένεια
(και το αντιρατσιστικό)
Η δικαιοσύνη είναι βέλος στη φαρέτρα τους
ακόμα μια απ' τις πουτάνες στην ατζέντα τους
και ούτε καν η ακριβότερη να ξέρεις
...πάλι πώς μου 'ρθε στο μυαλό ο Πρετεντέρης;
Είν' το παιχνίδι στημένο κι η διαιτησία
Υποταγμένη δουλικά στην εξουσία
Κι εσύ σκυφτός και φράουλες στη Μανωλάδα
Να παν μπροστά τα αφεντικά... συγγνώμη, η Ελλάδα...

Σοσιαλ
Waste

Λιμάνια.

Παντοτινοί τόποι συναντήσεως και αποχωρισμού.

Λιμάνια προσωπικά αγαπημένα- η Σαλονίκη, ο Περαιάς, το Μεγάλο Κάστρο της Μεσοχείου, η Γαλατάρη. Λιμάνια της ποίησης και της λογοτεχνίας- η Αλεξάνδρεια του Καβάφη, η Μασσαλία του Ιζζο, και το Γολομπό του Καβαφί. Λιμάνια των εραστών, των μπαχαρικών και της μουσικής- η Λισαβόνα, το Αλγέρι, το Πράσινο Ακρωτήριο της Γεσαρία. Λιμάνια του «μπαλέτου της ερεστικής τάξης»- η Βόσα του Βιενος Αίρες, και η ομάδα-σύμβολο της Καταλονίας. Λιμάνια της φαντασίας- η Εσκοντίδα του Ηυγο Ρράττ και του Γκότο Μάλτεσε και ο Ιπτάμενος Ολλανδός.

Λιμάνια της φτώχειας- το Καραχί των φίλων μου -σε πείσμα των νέο-ναζί της χρυσής Αυγής- και το Μογκαντίσου.

Λιμάνια της ουτοπίας.

Λεωνίδας-Σοσιαλ Waste, καλοκαίρι 2012

ΣΚΑΝ.

του κόσμου τα λιμάνια

*Στον Άλκη Αλκαίο

Θα αρματώσω ένα καράβι -
Καράβι μεγάλο
Κι όταν ελεύθερο τον εαυτό μου αφήσω
Με Ποσειδώνα κι Αϊ Νικόλα
Θα τα βάλω
Κι όλα του κόσμου τα λιμάνια θα γυρίσω

Θα φύγω νύχτα από τη Θεσσαλονίκη
(να μην τολμήσεις να τη δεις απ' τη στεριά)
κι ένα πουκάμισο - χρυσάφι στο μανίκι
θα αφήσω πίσω κάπου στην Καλαμαριά

Θα βάλω πλώρη - μέσω Πειραιά - για Κρήτη
Χανδάκα, Χώρα, Κάντια, Μεγάλο Κάστρο
Και θα ρωτάω τον γερο-Αποσπεριτή
Που 'ναι κρυμμένο κείνο του Νοτιά το Άστρο

Κι ύστερα πέραγο του Νότου Λιβυκό
Κι αφού ζητήσω με σπονδή κρασιού την άδεια
Από πλοίο φάντασμα, παλιό, πειρατικό
Θα φτάσω μέχρι την πλανεύτρα Αλεξάνδρεια

Και από κει και με ταχύτητα φωτός
Που εκπέμπεται από τον αρχαίο χαμένο Φάρο
Ψάχνοντας το άρωμα μιας κάποιας γυναίκας
Για το Λιμάνι της Μαρσίλλια θα σάλπαρω

Θα πιω σαμπάνια γαλλική, κρασί και μπύρα
Κι όταν αρχίσει η νύχτα πέπλω να απλώνει
Θα δραπέτεύω από την κοσμοπλημμύρα
Βάζοντας πλώρη Καταλουνία, Βαρκελώνη...

Θα μπω στην πόλη τροπαιοφόρος Σαντ Ζορντί
Για Ράμπλας και Μπαρσελονέτα θα κινησω
Και με σημαία κίτρινη και πορφυρή
Στο Μοντ Ζουίκ και στο Καμπ Νου θα
προσκυνήσω

Από το πέραγο το Βαλλεαρικό
Σαν Μπαρμπερίνος πειρατής θα βγω στο Αλγέρι
Και απ' το στενό του Γιβραλτάρ ερωτικό,
Φάντο θλιμμένο, Λισσαβόνα θα με φέρει

Με το αγέρι στο Μαγκρέμπ θα ταξιδέψω
Αραβική θωριά και Βέρβερου το αίμα
Στην Καζαμπλάνκα μια βραδιά θα αλητέψω
Και στην Κασμπά μάταια θα ψάξω τη Φατέμα

Του Ατλαντικού θα διασχίσω τα νερά
Θα χαιρετίσω τη στεριά στο Κάπο Βέρντε
Και στο λιμάνι που συχνάζει η Αριστερά
Θα ρίξω άγκυρα για λίγο - Πόρτο Αλέγκρε

Γαλαζοκίτρινα θα βάψω τα πανιά
Θα καίει η φλόγα δυνατά στο σπαρματσέτο
Μπουενός Άιρες, πολύχρωμη γειτονιά
Και Boca Juniors 'es un sentimiento'

Και στων θαλασσοπόρων έπειτα τα βήματα
Γεμάτο ρούμι θα υψώσω το ποτήρι
Ιπτάμενος Ολλανδός, παλεύει αιώνια με τα κύματα
Απ' όξω απ' της Ελπίδας το ακρωτήριο

Κι εκεί στις φτώχειας τα νερά,
απ' τα σκονιά γερά κρατησού
Μας προσμένουν Σομαλοί παράτες στο Μογκαντίσου
Απ' το Άντεν πιο πέρα κι ίσως ανήκουν πολλοί
Στου Γουίλι, του μαύρου θερμαστή τη φυλή

Κι όλοι μαζί μετά στη Μπούρμα κι όταν φτάσουμε εκεί
Να γλιτώσουμε απ' τη χούντα την Αούνγκ Σαν Σου Κι
Κι αφού ντυθούμε πορτοκαλί βουδιστικό μανδύα
Να τραβήξουμε για Πακιστάν και Ινδία

Να σταθούμε μια στιγμή στο Καρατσι που 'χω φίλους
Να αγνοήσουμε του Ινδικού τους σκύλους
Απ' το Κολόμπο περνώντας στο Νάγκελ
Χάρμπορ σινιάλο
Στην Εσκοντίδα θα βγούμε το δίκως άλλο

Θα μας φυσάει νοτιάς κι εσύ σιγά μη μας φτάσεις
Corro Maltese, μπαλάντα της αλμυρής θάλασσας
Απ' τις σελίδες του Hugo Pratt
Θα 'ναι σα να 'χουμε βγει
Σαν τις χιλίες και μια νυχτές, το τέλος θα αργεί

Κι αφού περάσουν οι ώρες, τυφώνες,
Θυελλές και μπόρες
Πλώρη θα βάλουμε για ανεξερεύνητες χώρες
Σε μια γωνία του ουρανού,
θα κρυφογελά ο Καρβαδίας
Όσο μακραίνει το νησί της ουτοπίας.

οι στίχοι για τη Σαλονίκη τον Γουίλι τη Μασαλία και τον Νάγκελ Χάρμπορ
αποτελούν -προφανώς- αναφορές στο έργο του Νίκου Καββαδία.

Για να νικήσουν

**SOCIAL
WASTE**

Πες πως γεννιέσαι και έχεις λεφτά, σπίτια και κότερα κι εξοχικά
Και πως ανήκεις στην κατηγορία εκείνη που λέμε 'καλή κοινωνία'

Πρωτόδες το φως σε κάποια κλινική, μα φυσικά και ιδιωτική

Πήγες στα νήπια και τα προνήπια και γενικά τα ξεκίνησες ήπια

Κι ύστερα ήρθε εκείνη η ώρα που για τα σχολεία σου λένε προχώρα

Για να λάβεις μόρφωση που να 'ναι όσια κι όπως θα μάντεψες όχι δημόσια

Για να στο κάνω και συγκεκριμένο πες ότι σου 'γραφε το πεπρωμένο

Να ζήσεις Αθήνα, Λονδίνο, Παρίσι και γενικότερα κάπου στη Δύση

Να πας στα καλύτερα πανεπιστήμια να συναναστρέφεις την academia

Και την ελίτ την οικονομική, πολιτική και καλλιτεχνική

Να 'χεις ζωής μέσο όρο 80 παρά να μη χρειαστεί να στηθείς στην ουρά

Να σου πούν όλα πρίμα –δε βγαίνει κι η ρίμα– μα δε θα σου πω άλλα κλισέ για το χρήμα

Γιατί στην ουσία ,για να 'χεις υγεία θα τρέχει για σένα ως κι η τεχνολογία

Και δε θα σε νοιάζει, γιατί να σε νοιάζει; Τι πάει να πει το ταβάνι πως στάζει

Εσύ θα ντυθείς τα επώνυμα ρούχα, θα πεις τα ακριβά τα ποτά τα αλκοολούχα

Θα αλλάξεις σελίδα στην εφημερίδα για νέα απ' τον κόσμο μα κι απ' την πατρίδα

Θα ανάψεις τσιγάρο και θα σχεδιάσεις το πώς και το πού διακοπές θα περάσεις

Θα πάρεις αμάξι, θα λες 'είμαι εντάξει', θα θέλεις να μπει η ζωή σου σε τάξη

Γιατί έτσι λένε σε όλους πως πρέπει εκείνοι που δήθεν είναι καθωσπρέπει

Και δε θα ζητήσεις να βρεις εξηγήσεις και ύστερα θα 'ρθει η σειρά σου να πείσεις

Είναι ένα θέμα που σε αφορά

Τούτος ο κόσμος δυο μάσκες φορά

Άλλη στο Νότο κι άλλη στο Βορά

Και δεν είναι όλα μια χαρά

Γι' αυτό δε μπορώ τους μεγάλους του κόσμου

Που προσπαθούνε να φτάσουν εντός μου

Να μου μιλήσουν και να με πείσουν

Για να νικήσουν

Και τώρα ξέχνα τα όλα και πες ότι γεννήθηκες στο Μαρακές

Στη Σιέρα Λεόνε και τη Λιβερία, τη Σενεγάλη, τη Μαυριτανία

Όχι δεν ήταν σε νοσοκομείο, ούτε και πήγες ποτέ σε σχολείο

Δεν πήρες παιχνίδια από πολυκατάστημα ούτε θα ζεις για μεγάλο διάστημα

50 χρόνια το πολύ-πολύ ,αν η ζωή είναι μαζί σου καλή

κι αν φυσικά δε σου τύχουν προβλήματα όπως εμφύλιοι και πραξικοπήματα

αν συνηθίσεις σε βίο αυτάρκη κι αν δε σου τύχει να πέσεις σε νάρκη

τότε θα είσαι απ' τους τυχερούς και απ' τους οργανισμούς τους γερούς

κι ίσως να μάθεις και κολυβογράμματα, μπορεί –που ξέρεις– να δεις και γεράματα

να 'χεις μισθό κάτω από δυο δολλάρια και συνοδεία παντού τη μαλάρια

ίσως σε βγάλουν και φωτογραφία, ίσως στα Πούλιτζερ πας τα βραβεία

θα χεις ζωή αμφιβόλου ποιότητας και 15 λεπτά δημοσιότητας

Ή πες πως γεννιέσαι κορίτσι πράμα στο Πακιστάν στη Γη των Φυλών

Να μη σε πιάνει κανένα θάμα μήτε ανθρώπων μήτε και θεών

Ή κάπου στην Αίγυπτο παιδί εργάτης στα βαμβακοχώραφα ή και στην Κίνα

Να φτιάχνεις παπούτσια, φανέλες και μπάλες ή να 'σαι απ' τα παιδιά εκείνα

Που μοίρα τα μοίρανε ξεχωριστή κι είχαν κυανόκρανο για βιαστή

Στο Πορτ-ο-Πρένς ή στη Μονρόβια και τους κολλήσανε στάμπα ισόβια

Γι' αυτό δε μπορώ τους μεγάλους του κόσμου που προσπαθούνε να φτάσουν εντός μου

Να μου μιλήσουν και να με πείσουν, για να νικήσουν

SPV

2011

(Στο cabaret "La belle Grèce")

Ακούσατε, ακούσατε...

Απ' το saray αποφασίσαν να πουλήσουνε
μα πριν πουλήσουνε - θα απολύσουνε
Θέλουν να στήσουνε λέει δουλειές σωστές
ξένοι και ντόπιοι τους σπρώχνουν επενδυτές
Για να μας ψήσουνε αρχίσανε με ευγένειες
τα αφεντικά είναι τριάντα οικογένειες
κι ένας χοντρός που έχουνε βάλει χατζηβάτη
βγήκε μπροστά να συντονίσει την απάτη
Αρχίσαν κόλπα λες και είμαστε χαζοί
στο μαγαζί, λέει, τα τρώγαμε μαζί
είχανε στήσει το μεγάλο πανηγύρι
και δε μας αφήναν κι εμάς στο ξεροσφύρι
και τώρα που ήρθε μοιραία ο λογαριασμός
σωστό και πρέπει, να πληρώσει ο λαός
αμολυθήκαν κι οι ντελάληδες να σιγοντάρουν
κάνα κομμάτι από την πίτα μήπως πάρουν
Πρέπει να λήξει λέει πια το πανηγύρι
για όσο κράτησε μεγάλο μας χατίρι
Στο μαγαζί θα στήνουν μόνο soiree
κι από παράγκα θα το κάνουν cabaret

Πες μου, χαρήκαν στο saray
που έπεσε ο karagoz μπερντές;
Τη θέα πια δε θα χαλάει...
Πες μου, κι οι καταναλωτές;
Και οι τουρίστες είναι εντάξει;
Οι αξιολογήσεις μας σωστές;
Που έχετε βάλει πια σε τάξη
το cabaret "La belle Grèce";

Είπαμε εντάξει, ας βάλουμε και πλάτη
δε μυριστήκαμε -κι ας βρώμαγε- απάτη
κι αυτοί ξεχύθηκαν αμέσως οι κουφάλες
στα μέτρα μας να στήσουνε κρεμάλες
Πιάστε και βάλτε το στο νου σας νοικοκύρηδες
έχει παράσταση, σουλτάνους και βεζίρηδες
βεζίροπουλες, βεζιρόπουλα και μπέηδες
έχει ντελάληδες έχει και Αρκουδεήδες
Έτσι που λες κι όταν κοπήκανε τα αστέρια
πήγαμε στήσαμε τσαντίρι στην πλατεία
να μαζευτούμε, να μιλήσουμε, να ζήσουμε
κι αφού ψηφίσουμε να αποφασίσουμε
Κι εκείνοι αμόλυσαν τότε το Βεληγκέκα
να μας ψεκάσει χημικά και προπαγάνδα Mega
και κάπου ανάμεσα σε μπάτσους και σε ξύλο
για την παράγκα αποκτήσαμε και σκύλο
Και στον καταυλισμό ετούτο τον τσιγκάνικο
δε θα πουλήσουνε ποτέ τους τον Λουκάνικο
κι όποτε μπαίνουν οι κουφάλες στο saray
σηκώνει το ένα πόδι και τους κατουράει!

Πες μου, χαρήκαν στο saray
που έπεσε ο karagoz μπερντές;
Τη θέα πια δε θα χαλάει...
Πες μου, κι οι καταναλωτές;
Και οι τουρίστες είναι εντάξει;
Οι αξιολογήσεις μας σωστές;
Που έχετε βάλει πια σε τάξη
το cabaret "La belle Grèce";

ΜΕΣ, ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ ΜΟΥ ΒΛΕΠΩ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

SOCIAL
WASTE

Είμαι δεμένος 'πα στο μεσιανό κατάρτι
Είν' το παιχνίδι στημένο κι η ομάδα σκάρτη
Είν' το ταξίδι παλιό και κρατάει αιώνες
Κι εσύ σειρήνα που ουρλιάζει απ' τις οθόνες
Θες να με πείσεις ότι φιλε όλα εντάξει
Κάτσε καλά στον καναπέ που έχεις αράξει
Την αποχώνωση μου κάνες πρώτη φύση
Για να μη δώ πως τα πανιά μου τα 'χεις σκίσει
Κι ήσουν ομάδα του Μπέου, καράβι του Παπανδρέου
Ήσουν το τελευταίο δάγιο που πήραμε εκ νέου
Η απειλή και το φάσμα της ανεργίας
Κι ασφαλής που τρύπωνε στην Αμαλίας
Βράδυ μπροστά στην οθόνη νοικοκυραίος στο σπίτι
Ήσουν το άδριο κεφάλι του χρυσαυγίτη
Αφρονικό που ψάχνει σκλάβους στη δουλειά του
Δημοσιογράφος που δουλεύει για τα αφεντικά του

Μεσ' το κρασί μου βλέπω θάλασσες
Κι αν τα πανιά μου μου τα χάλασες
Εγώ ακόμα στο κρασί μου
Βλέπω θάλασσες...

Ήσουν τρεμάμενο ψάρι στη δίκη του Κασσιδιάρη
Αιθαλομίχλη στην Αθήνα και μου κρύβεις το φεγγάρι
Του ριζοσπάστη απολυμένος εκ του Περισσού
Και δακρυγόνο στο σχολείο τη Ιερισσού
Το κρατικό το μονοπώλιο της βίας
Κι εκείνη η διαφθορά της εξουσίας
Τα κόμματα να τα ψηφίσω που φωνάζουν
Κι οι εκλογές που όμως τον κόσμο δεν αλλάζουν
Με την εκδίκηση του ηλίθιου μου μοιάζεις
Για τις φυλές και για τα αίματα ουρλιάζεις
Είσαι μαχαίρι στο λαιμό της Ιφιγένειας
Και ψηφοθηρικό μπλοκάρισμα της ιθαγένειας
Οι олигархες την Ελλάδα που κατέχουν
Κι όλοι οι φίλοι μου που ούτε δουλειά δεν έχουν
Γιατί είναι άδικο το σύστημα κομμένη η πλάκα
Μας έχει πιόνια ο καπιταλισμός ρε βλάκα

Μεσ' το κρασί μου βλέπω θάλασσες
Κι αν τα πανιά μου μου τα χάλασες
Εγώ ακόμα στο κρασί μου
Βλέπω θάλασσες...

ΣΕΚΑΝ.

Τραβούσαμε με βήμα αργό προς την Κασμπά
Φέσι αλγερινικό φορούσε ο συνόδος μου
Το στίχο ποίηση το λαμπρότερό σου δώσμου
για να ιστορήσω κάποια πράγματα θαμπά

Ο ανήφορος ψηλός πολύ και σκαλωτός,
αρχαία γιομάτος μαγαζιά κι οπλοπωλεία
Η παραλία κάτω φαίνόταν με τα πλοία
κι ένας πολύγλωσσος που έρχόταν συφερτός

Μαύρες γυναίκες, στολισμένες με λευκά,
Αλγερινές που εθάρρουβούσαν κι εγελούσαν
και ναυτικοί από ξένες χώρες που φορούσαν
κάσκες παράδοξες και ρούχα τροπικά

Σπίτια παλιά, δίχως παράθυρα, ψηλά
κι απά σε πέτρινα πεζούλια καθισμένες
πατρώνες γριές, σαν από κόλαση βγαλμένες
παίζανε ζάρια και τραβούσανε λουλά

Μες σε κοιτώνες χωρισμένους, σκοτεινούς,
απάνου σε φαρδία και βρώμικα κρεβάτια,
άσπρες και μαύρες, με φρικτά κι άφωτα μάτια
δίχως ορίζοντα και δίχως ουρανούς

Μέσα στο γούμερο "Ταλαάτ" ένα λευκό
κορμί γυναίκας σ' ένα ολόμαυρο μεντέρι
στα χέρια της παίζει με τέχνη ένα μαχαίρι
κι ένα χοντρό βιβλίο διαβάζει, παλαιικό

Με χαιρετά με μιαν ευχήν αραβική
και μου μιλεί από κάθε γλώσσα λίγα λόγια
που της έμαθαν μες τα ξένα καταγώγια
όσοι κοιμήθηκαν μαζί της ναυτικοί

Όμως κρατά μετά τα χείλη της κλειστά
Αν μείνεις -μου- 'πε- τ' όνομά μου μη ρωτήσεις
Μισώ τις μάταιες τις εξομολογήσεις
και των αντρών τα μάταια λόγια τα ζεστά

Μείναμε δίχως να μιλάμε ως την αυγή
κι όταν επληρώσα και κίνησα να φύγω,
κουδούνισε τα χρήματα στο χέρι λίγο
και μου τα πέταξε στο πρόσωπο με οργή

Και μου πε: Αν ζήσατε πολύ στους τροπικούς
κι αν εδιαβάσατε παράξενα βιβλία,
μάθατε μόνο να οδηγάτε αργά τα πλοία,
στους χάρτες σκύβοντας τους Μερκατορικούς

Αλλά το ασάλευτο ταξίδι των πορνών,
ποιός από σας, τυφλοί, ποτέ το βλέπει;
Ο μεσονύχτιος ήλιος πάντοτε το σκέππει
και τ' άστρο καποιών άγνωστών σας ουρανών

Εβγήκα. Απέξω από την πόρτα της σειρά,
προσμέναν Γάλλοι, Εγγλέζοι και Σενεγαλέζοι
Κι αυτή κλεισμένη το μαχαίρι της να παίζει,
πετώντας το στον τοίχο τούτη τη φορά

Κι ετράβηξα τρεκλίζοντας με βήμα αργό,
ώσπου έφτασα, με τη βοήθεια του κυρίου
απ' την αρχαία πολιτεία του Αλγερίου
στο ξεβαμμένο μας τεράστιο φορτηγό

«Το τραγούδι Κασμπά είναι αφιερωμένο στη μνήμη της Ειρήνης,
που αδαπούσε τους στίχους του Καβαδία και τα τραγούδια μας

